

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ MAURICE DECOBRA

Η ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΗΣ Δ^ΔΟΣ ΠΙΖΟΛΕ

Ο κ. Έδμουν ντε Λονφρούς, ο πλούσιος Παρισινός τραπεζίτης συνήθιζε να περνά τις διακοπές του με τρεις φιληνάδες του: με την Έμμα Βερτέ, που ήταν η πιο καχειά απ' όλες, την Λίνα Τράς, τον περίφημο αστέρα των Παρισινών μουζικώλ και τη Ζωρζέτα Μπρύν, την πασίγνωστη καπελλού ή οποία είχε λανσάρει την μόδα των εξάγωνων καπέλλων. Η Έμμα, η Λίνα και η Ζωρζέτα ήξεραν βέβαια την έκτακτη αυτή συνεργασία τους στη ζωή του κ. Λονφρούς, έδχοντο όμως τον αισθηματικό αυτό κομμουνισμό, αφού δεν μπορούσαν να κάνουν κι' άλλους.

Και τούτο γιατί ο κ. Λονφρούς πλήρωνε τις άπιστιές των αυτές με παραδειγματική γενναιοδωρία. Στην Έμμα, που ήταν πενήτα περίπου χρόνων, κ' ήταν η συντροφός της; νεότητός του, είχε χάρισε στην έξοχη μιά όφρια βίλλα με περιοχή τριάντα έκταρες. Στη Λίνα πάλι, θεατρικόν αστέρα, που μεσορρανούσε ακόμη και ήταν το χαϊδεμένο παιδί των διευθυντών των Παρισινών θεάτρων, δώρησε άλλη μιά βίλλα—θαύμα κομψότητος—στο Σαιν Ζερμαίν. Μία τρίτη βίλλα τέλος κοντά στη Ντωβίλ χάρισε στη Ζωρζέτα, την νεώτερη από τις φίλες του.

Έ, ύστερα από τέτοια ήγεμονικά δώρα δεν μπορούσαν κι' αυτές να έχουν παράπονα για τις άπιστιές του φίλου τους. Το πρακτικότερο που είχαν να κάνουν ήταν να θεωρήσουν τις άπιστιές αυτές ως φυσική κατάσταση και να προσποιούνται ότι δεν καταλαβαίνουν τίποτα.

Έξ' άλλου, ο κ. Λονφρούς, όπως ήταν δίκαιος στη διανομή των δώρων του, απέφρανε με μαθηματική ακρίβεια τον ίδιο καιρό για κάθε μιά από τις τρεις του φίλες. Έτσι καμιά δεν μπορούσε να πη πώς ήταν παραπονεμένη. Παρ' ουσε δεκαπέντε μέρες το χρόνο, τα κεικάτα κάθε Ίούλιο, στη βίλλα της Έμματος, δεκαπέντε μέρες τον Αύγουστο με την Ζωρζέτα στη Ντωβίλ και δεκαπέντε μέρες τον Σεπτέμβριο με τη Λίνα, κάτω απ' τα πυκνά φυλλώματα του Σαιν Ζερμαίν. Και τις προειδοποιούσε όλες δεκαπέντε μέρες πριν από την επίσκεψη, ώστε να είνε έτοιμες για την ύποδοξη και ν' άποφύγην και τα άρροπτα....

Ο κ. Λονφρούς σήμανε δύο φορές το κουδούνι του για νάρθη ή γραμματέως του. Η Δις Πιζολέ άφισε τη μηχανή της και έτρεξε στο γραφείο του διευθυντού. Ήξερε άς περράς ότι δύο χτυπήματα το κουδουνιού σήμαιναν μεγάλη άνυπομονησία έκ' μέρους του προϊσταμένου της.

Πρόχαιτι, κμάνοντας μέσα ή Δις Πιζολέ βρήκε τον κ. Λονφρούς όρθιο να βηματίζει νευρικά γύρω από το μεγάλο γραφείο του και να κρατά ή στα χέρια τρεις επιστολές: Η μιά ήταν ροζ, ή άλλη μπλε και ή τρίτη κιτρινή. Το χρώμα των φακέλων φανερώνας ότι το περιεχόμενό τους δεν είχε καμιά σχέση με τραπεζικές ύποθέσεις.

— Τι σημαίνει αυτό, Δις Πιζολέ; ειπε με θυμό ο τραπεζίτης.

Η ξανθή δακτυλογράφος κοκκίνισε και ψιθύρισε: — Τι, κύριε; Τι συμβαίνει; — Έχετε την καλοσύνη να διαβάσετε μόνη σας αυτά τα γράμματα...

Ο κ. Λονφρούς, που δεν είχε μυστικά από την ιδιαιτεργ γραμματέα του, τις έδωσε με προσοχή την πρώτη επιστολή, ή οποία έγραφε:

Άγαπημένε μου Έδμουν, Μου έκαμε κατάλληλη το γράμμα σου της Τρίτης. Σκέπτεσαι, γάργος, νάρθης να περάσης τις δεκαπέντε μέρες σου στην Έστανλι τον Αύγουστο, άντι τον Ίούλιο, όπως έρχεσαι συνηθως. Αυποσμαι πολύ, αγαπητέ μου, αλλά δυστυχώς μου εινε αδύνατο να σέ δεθώ, γιατί τον Αύγουστο πηγαίνω για Θεραπεία στο Βισού. Μου φαίνεται περίεργο πώς, ενώ ξέρεις καλά ότι χρόνια τώρα έχω άφιερωμένο τον Αύγουστο για Θεραπεία στο Βισού, μου γράφεις ότι θέλεις νάρθης να τον περάσης μαζί μου στη βίλλα.

Σέ φιλά τρυφερά Έμμα.

Η δ. Πιζολέ διάβασε ύστερα το νευρικό και βιαστικό γράμμα της άλλης επιστολής:

Μικρούλη μου, Θέλεις νάρθης στο Σαιν Ζερμαίν τον Ίούλιο άντι του Αύγουστου! Πώς σου

ήρθε αυτή ή ιδέα; Έκτός άν άστειεύεται... Έχω ύπογράψει— το ξέρεις— συμβόλαιο για να παίξω τον Ίούλιο σε μιά επιθέωση στη Μασσαλία. Δέν μπορώ να χιάσω όλα τα σχέδιά μου έξ' αίτιας σου. Ν' άκυρώσω το συμβόλαιο και να καταστρέψω την καλλιτεχνική μου καριέρα για ένα καλερίο;

Δική σου Λίνα.
Η δ. Πιζολέ τέλος διάβασε το στενό γράμμα της τρίτης επιστολής:

Άγάπη μου, Κατάλαβα καλά άραγε; Τόν Οκτώβριο θέλεις νάρθης να περάσης δεκαπέντε μέρες έδω; Τόν Οκτώβριο; Οκτώβριο μήνα στη Ντωβίλ; Μά, άγάπη μου, τραλάθρηκες; Ξέρεις, καλά δει αυτό το μήνα γίνεται ή μεγαλύτερα κίνησης στη δουλειά μου. Τότε είναι ή σαιζόν των καπέλλων. Τότε λανσάρονται οι καινούριες μόδες. Δέν μπορώ να φαντασθώ ότι θέλεις να ζημιωθώ... Έν πάση περιπτώσει άν δεν σου είναι δυνατόν να κανήσεις άλλειώς τις δουλειές σου, θά λυπηθώ πολύ γιατί δεν θά μπόρσω να μείνω καθόλου μαζί σου φέτος το καλοκαίρι.

Η μικρούλα σου που σ' αγαπά Ζωρζέτα

Η δ. Πιζολέ, αφού τελείωσε το διάβασμα και της; τρίτης επιστολής; χαμήλωσε τα μάτια της και άφισε τα γράμματα έπάνω στο γραφείο. Ο κ. Λονφρούς, έξω φρενών, φώναξε:

— Θά μού πητε επί τέλους τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι σχέση έχουν οι άπαντήσεις με τις επιστολές που σάς υπαγόρρουν; — Δέν... δέν ξέρω, κύριε... — Έ λοιπόν, δεσποινίς, θά σάς το πώ έγώ... Άπό μιά άσυχώρητη άφηρημάδα σας βλάται άνάποδα τις ήμερομηνίες στα τρία γράμματα που σάς υπαγόρρουν προχτές για τις τρεις αυτές κυρίες..

Νά όλη ή ιστορία!

Η δ. Πιζολέ άκούγοντας τον ασφαρίστηκε έπάνω σε μιά καρέκλα.

— Είστε άφορη ή καταστρόφης μου, δεσποινίς, συνέχισε ο τραπεζίτης.

Η Δις Πιζολέ άρχισε να κλαιή άπαρηγόρητα.

— Καταστρέψατε το καλοκαίρι μου, δεσποινίς!

Λυγμοί έβγαιναν τώρα απ' το στήθος της άιδος Πιζολέ.

— Χάθηκαν ή διακοπές μου, δεσποινίς! Πώς θά δικαιολογηθώ τώρα; Τι έξηγήσεις θά δώσω; Κι' όλ' αυτά γιατί; Άπό μιά άφηρημάδα σας!

Που έχετε το νου σας, όταν σάς υπαγορρλώ; Που έχετε το μυαλό σας;

Η Δις Πιζολέ έκλεινε το κεφάλι της προς τον όφριο γυμνό λαμό της. Ήταν άπελαπισμένη για το λάθος της και δέν μπορούσε ν' άρθρωση λέξη για να δικαιολογηθώ.

Τότε ο κ. Λονφρούς κύταξε το όφριο εκείνο σωμα που έδωνετο δλόκληρο απ' τους λυγμούς. Πλησίασε την δακτυλογράφο του με ύφος άυταρχικό και της σήκωσε το κεφάλι. Είπε τότε τα άκρωμα που πλημύριζαν τα όφρια μάτια της και τα παραπονεμένα χείλη της! Τότε κατάλαβε πώς ή δακτυλογράφος του ήταν όφρια. Μά δέν του έκανε τόση έντύπωση ή όμορφιά της δακτυλογράφου του, όσο το γεγονός ότι δέν την είχε άνυληφθει ναιρίτερα. Τέτοιος θησαυρός να κρύβεται τόσον καιρό τώρα μέσα στο γραφείο του χωρίς να τον προσέξη; Ω, δέν το συγχωρούσε αυτό στον έαυτο του ο κ. Λονφρούς!

Σκούπισε άπαλά-άπαλά με το μαντήλι του τα μάτια της; Πιζολέ, που είχαν κοκκινήσει από το κλάμμα και με μιά φωνή, σχεδόν θοπευτική, της ειπε:

— Δεσποινίς Πιζολέ... Σάς συγχωρώ για το λάθος σας.

— Ό! κύριε... τραύλιό' έκείνη.

— Και για να σάς άποδείξω ότι δέν είμαι θυμωμένος μαζί σας, θά σάς κάμω μιά άδάκατη έρώτηση:

— Πώς σκέπτεσθε να περάσης φέτος το καλοκαίρι;

— Ξέρω κι' έγώ; Δέν έχω άποφασίσει ακόμη. Έτσι; να πάω να περάσω τις διακοπές μου με τη θεία μου που κατοικεί στην έξοχη.

— Έ λοιπόν! Όχι, Δις Πιζολέ!... Θ' άφίστε τη θεία σας για να περάσως μαζί μου τις διακοπές σας. Θά πάμε στο Μπιαριζέ με αυτοκίνητο...

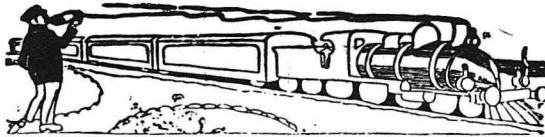
— Ό... κύριε...

— Δέν είσθε άναχαριστήμενη;

— Κύριε!... Δέν ξέρω πώς να σάς άναχαριστήσω... εινε πολύ εύγενικό αυτό έκ' μέρους σας...

— Το βράδυ θά ξαναμιλήσωμε γι' αυτό το ζήτημα στο τραπέζι. Ναι, θά μού κάνετε την εύχαρίστηση να φάμε μαζί απόψε... Πηγαίνετε τώρα στη μηχανή σας,

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΙΟ ΤΟΚΕΤΟΣΙ

Όταν μιὰ γυναίκα στή Μακεδονία ένοιόση ότι έφτασεν ή ώρα του τοκετού, κλείνει πόρτες και παράθυρα να μην άκουσθή και καλεί κρυφά και μυστικά τή μαμή για να μη τώ μάθουν και τής ριζούν μάγια.

Εδύς ως γεννηθή τό παιδι, οι ύπηρεται ή τά παιδιά του σπιτιού θά τρέζουν σέ διάφορα συγγενικά ή φιλικά σπίτια να πάρουν τό «συχαιόμα», ή δέ μαμή, δένει μ' ένα τομπέρι στο κεφάλι του παιδιού ένα χρυσό νόμισμα μ' ένα γουλι σκόρδο.

Έπίσης στή πόρτα τής κάμαρης που θά εινε ή λεχώνα, δένεται μιὰ κόκκινη κλωστή, ή όποια έχει τή δύναμη να δένει κάθε κακό και να τό έμποδίζει να μπη μέσα στή λεχώνα.

Αν ή γένανα γίνη νύχτα, φτάνει τό πρωί ό καπκάς και «διαβάσει τό νερό» με τό όποιοι κάθε βράδυ περιβρέζεται τό κρεβάτι τής λεχώνας.

Τά άλλα μέλη του σπιτιού, μέσα στο όποιο ύπάρχει ή «λεχώνα», πρέπει τό βράδυ να γυρίζουνε στο σπίτι πριν να δόση ό ήλιος.

Έπίσης κανένas ξένος δέν πρέπει να μείνη στο σπίτι τής λεχώνας μετά τήν δόση του ήλιου. Άλλά και άν, από κάποια μεγάλη ανάγκη, άναγκασθή να μείνη, πρέπει όταν θά φύγη, να κόψη ένα κουρελάκι από τά ρούχα του, να τό ρίξη άπάνω στή λεχώνα και να τής φωνάξη άμέσως :

— Καλή νύχτα !... Και να φύγη γοήγορα.

Έπί σαράντα ήμέρες οι φίλοι και οι συγγενεις, φέρνουν στή λεχώνα «λαλαγμάτα» (τηγιατίες) και «γλυκό πιλάφι».

Τήν τρίτη ήμέρα από τήν γένανα ένα κορίτσι, του όποιου πρέπει να τή ή μητέρα και ό πατέρας, ζυμώνει μιὰ κουλούρα με μέλι, τήν όποιαν τοποθετούν κοντά στο κεφάλι του βρέφους, μαζύ μ' ένα καθρέφτη και μερικά χρυσά ή άγγορά νομίσματα.

Τά δώρα αυτά εινε προσημαμένα για τίς Μοίρες που θά έρθουν τήν νύχτα, για να μοιράνουν τό παιδι. Γι' αυτό πρέπει να ύλάρη τή νύχτα φώς στο δωμάτιο του βρέφους, για να μπορούσεν ή Μοίρες να βρούνε τήν κούνια του παιδιού, χωρίς να γάζουν και να κουραστούνε.

Από τήν ήμέρα τής γεννήσεως μέχρι τής βαπτίσεως του παιδιού, δέν βγάδουν τίποτα από τό σπίτι, από φόβο,μήπως μαγεισουν τό άβάτιστο ακόμα βρέφος.

Σέ μερικά μέρη τής Μακεδονίας, από κάτω από τό προσκέφαλο τής λεχώνας, βάζουν φύλλα μολόχας, για να εινε μαλακά και ήμερη ή λεχωιά τής.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΥΤΟ

Στή Νικαράγουα, μιὰ χώρα τής Άμερικής, άνεκαλύφθη τελευταίως ένα φυτό με περίεργες ήλεκτρικες ιδιότητες. Κόβοντας ένα κλαδί από τό φυτό αυτό δοκιμάζει κανεις μιὰ δυνατή δόνηση στο χέρι, σαν να έδεδχη έκκένωση ήλεκτρικού ρεύματος.

Ό φυσιοδίφης που άνεκάλυψε τό φυτό αυτό, έκανε μερικά πειράματα με μιὰ μικρή μαγνητική βελόνη. Είς άπόσταση 7 έως 8 βημάτων ή ήλεκτρική δύναμη του φυτού άνεργει και έλκει τή βελόνη. Άλλ' ή έντασις δέν εινε πάντοτε ή ίδια. Τή νύχτα π.χ. ή δύναμη του φυτού χάνεται, ένω στις 2 μετά τό μεσημέρι φθάνει στήν πιό μεγάλη τής ένταση. Έπίσης ή δύναμη μεγαλώνει όταν βρέχη.

Ότε πουλιά έπλησίασαν ποτέ τό φυτό αυτό, ούτε έντομα έπηγόνε να καθίσουν επάνω του. Φαντάζεσθε όμως πόσα εκατομμύρια άπ' αυτά θάβρισαν... ήλεκτρολύητα ως που να αντίληφθουν τον κίνδυνο και να βάλουνε γνώση !

δ. Πιζολέ.. Μιά λέξη ακόμη... Ποιό ειναι τό μικρό σας όνομα;

— Ντανιζί.

— Όραιο ! Έτσι μου' άρέσει καλύτερα από Πιζολέ... Λοιπόν άπόψε στις όχτώ, δις Ντανιζί..

— Μάλισσα, κυρία.

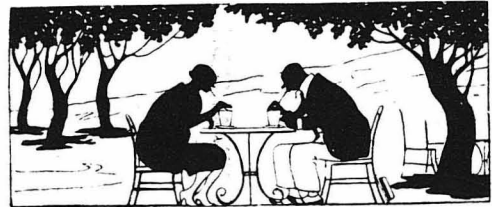
Και ή δακτυλογόφος βγήκε άπ' τό γραφείο. Τά δάκρυα ειλαν στεγνώσει πιό στα μάτια τής. Άσπρισαν δλόκληρη από εύτυχία. Η συνάδελφος τής έμεινε καταπληγχη όταν τήν είδε στις γεμάτη χουβά. Η δις Πιζολέ τήν κύτταξε σαχαινικά, τήν πλησίασε και τής ψιθύρισε, σχεδόν σ' αυτί.

— Δέν σου τό ελχη και Άρνέτα ότι άν αλλάξω τις ήμερομηνίες στα γράμματα που δστειλα στις τρεις φιληνάδες, του θά γυρίση τό γουρι ;

— Ε, λοιπόν ;

— Λοιπόν, άντικαθιστώ τώρα και τις τρεις και ό γέρος με πέρνει μαζύ του για να περάσουμε μαζύ τις διακοπές μας στο Μπαριζί !

Maurice Decobra

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΩΝ

Ό Λούκουλες έστιάζει τόν... Λούκουλεν ! Η έμπνευσις του αυτερ. Κλυδίου. « Άχ ! τι ώρακι πούναί τ' απτι-πατέ !... Ό άφαστος φαγής Βιτέλις. Μη χάνετε τήν ώρα σας χωτεύοντες. Ό κ. Λαμπέρτ και τά βράδια. Φαγι μιὰ φορά !... κ.λ.π. κ.λ.π.

Μιά μέρα που ό Λούκουλες έτυχε να γευματίση μόνος, παρετήρησε ότι τό γεύμα που του έσερβίρισαν ήταν πολύ πενιχρό. Θυμημένος, τότε έκάλει τον άρχιμάγειρο του, και άφου τουκάμε παρατηρήσεις τόν έρώτησε τέλος για ποιό λόγο του είχε σερβίρει τόσο πενιχρό γεύμα.

Ό μάγειρος, δικαιολογούμενος, άπήνησε ότι, επειδή ό κύριος του δέν είχε προσκαλέσει κανέναν, ύπθεσαν ότι δέν ήταν και άνάγη να παρασκευάσει πολυτελές γεύμα.

— Πώς ! άπήνησεν όργισμένος ό Λούκουλες. Άγγοις λοιπόν, ότι σήμερα ό Λούκουλες παρεθέσε γεύμα στον... Λούκουλο ;...

***

Ό Σουετίνιος διηγείται ότι ό αυτοκράτορ Κλαύδιος, ό σύζυγος τής περιφημου Άγριππίνης, βρισκόταν μιὰ μέρα στο δικαστήριο και έδικασε κάποια σοβαροτάτη ύπόθεση, όταν έξαφνα, έπληξε ύφρος σοβαρό και πολυάσχολο, και, με μιὰ κίνηση του χεριού του έπέβαλε σιωπή.

Όι παρακολουθόντες τή δίκη, άκροσται και δικηγόροι, έσώπησαν φυσικά άμέσως. Ό αυτοκράτορ έμεινε σκεπτικός άκόμη λίγα λεπτά. Όλοι οι παραρρισκόμενοι περιέμαν με σεβασμό να κούσουν τή σοφία που θά έλαζε ό Άνάτοστος Άρχων μετά τήσ σκέψη.

Έξαφνα, όμως, ό Κλαύδιος άνέκραξε με ένθουσιασμό.

— Ό φίλοι μου ! Τι θαυμαίο φαγητό που εινε τό «πι-πατέ» ! Το μεσημέρι έννοά να μου παρασκευάσουν λίγα άπ' αυτά !...

***

Έάν ό κοιλιόδουλος αυτός αυτοκράτορ δέν πέθαινε έγκαιρώς όλα τα είσοδήματα του κράτους του δέν θά έπήρκευον για τήν συντήρηση του τραπέζιου του !...

***

Ό περίφημος κοιλιόδουλος κ. ντε Μπαρρά έτρωγε, μιὰ μέρα, μαζύ με τόν κ. ντ' Έλμπέν. Ό κ. ντε Μπαρρά προσέφερε στον κ. ντ' Έλμπέν μιὰ θαυμασία μεριδα ψηστού, ό κ. ντ' Έλμπέν δ-μοσε άρνήθηκε να τή δεχθή δικαιολογούμενος ότι είχε φάει τόσο δωσα τό στομάχι του δέν «έκινανε» άλλο φαγητό.

Ό κ. ντε Μπαρρά τότε τού εινε :

— Όσοι άνήκετε και οεις στήν χορεία των ήλιθίων έκείνων, οι όποιοι χάνουν τήν ώρα τους... χονεύοντας τα φαγητά που τρώνε ;...

***

Ό διάσημος Μπριγιά-Σαβαρόν, στο βιβλίο του «φυσιολογία τής Γεώσεως» διηγείται τα έξης :

«Στα 1798 βρισκόμουν στις Βερσαλλίες υπό τήν ιδιότητα Έπι-τροπού του Διευθυντηρίου, έκει δε έδοχέισθηκα με κάποιον κύριο Λαπόρτ, γραφέα του Δικαστηρίου.

Ό Λαπόρτ αυτός ήταν φανατικός λάτρης των στρειδιών, ένα δε ήταν τό παρόνομό του : ότι δέν είχε κατορθώσει ποτέ να φάγη τόσα πολλά μαζύ δωσα να χορτάση.

Έθλοντας να ικανοποιήσω τήν μεγάλη του αυτή έπιθυμία, τόν προσκαλέσσα μιὰ μέρα να φάη σίτηι μου.

Ό Λαπόρτ ήρθε. Διέταξε να μές σερβίρουν άμέσως τα «ορε-κικά», δηλ. κάτι θαυμάσια, πράγματι, στρεΐδια. Ό Λαπόρτ, άρ-χιος να τα καταβροχθή. Κατόρθωσε να τόν συντροφεύσω μέχρι τής τρίτης δοδικιάς, όποτε τόν άπισα να εξακολουθήση μόνος τήν καταβρόχθηση των στρειδιών. Ό άθλιος είχε τό κουράγιο να φάσχη μέχρι τής τριακοστής δευτέρας δοδικιάς. Θά εξακολου-θούσε δε ακόμη, εάν βαρυστήσας να τόν περιέμεινα, δέν διέκοπτα τήν ευχαρίστη άσχολία του, λέγοντάς του :

— Άγαπητέ μου, εινε μοιραϊον φαίνεται να μη γαζ ούτε ση-μερα δσα στρεΐδια τραβάς ή δοξίς σου... Άφισε τώρα τα ορε-κικά. Θά μές σερβίρουν τό φαγητόν.

Ό καλεσμένος μου, θλοντας και μη, συγκατένευε. Αυτό δε δέν τόν έμποδισε να φάγη και να πιη κατόπιν σάν... να είχε δυό μέρες να βάλη φαί στο στομά του !...